

A ty se ptáš, co já

Helena Vondráčková

1. To už bude rok, cos mi z vlaku mával
A teď najednou, krůček přede mnou,
Trochu vážne hlas, to se někdy stává,
Taky hned co říct, slova, jen nic víc.

R: A ty se ptáš co já, jsem zdráva, jak se mám,
No žijem jak se dá, znáš to přece sám.

2. Táhlo tě to sem, další z řádky frází,
Ať v dáli měst jsi žil, vlastně jsi tu byl,
Párkrát také psals, jak ti hodně scházím,
Brzy však já vím, smířil ses i s tím.

R: A ty se ptáš co já, a jak mi mělo být,
Když ten co zůstat má, ráčil odejít.
To člověk nechce vstát a jíst mu nechutná,
Den po dni tisíckrát, ptá se a co já.

3. Co o tom ty víš, jak rok zvolna míjí,
Jak se dlouží stín, svátky bez hostin,
Co ty víš a znáš, jak se hořkost vpíjí,
Do čtyř holých zdí, když se připozdí.

R: A ty se ptáš co já, jak jen se neusmát,
Je pozdě jak se zdá, tenkrát ses měl ptát.
Jak rozumět ti mám, jak chápat slova tvá?
Snad taky byl jsi sám a ty se ptáš co já.

4. Už to bude rok. Tak tě tady vítám.
Vidět jsi mě chtěl a teď zas abys jel.
Já tě nezvu dál, co když někdo spí tam.
Někdo. Co já vím? Možná i tvůj syn.

Tak se měj

R: A ty se ptáš co já, a ty se ptáš co já.